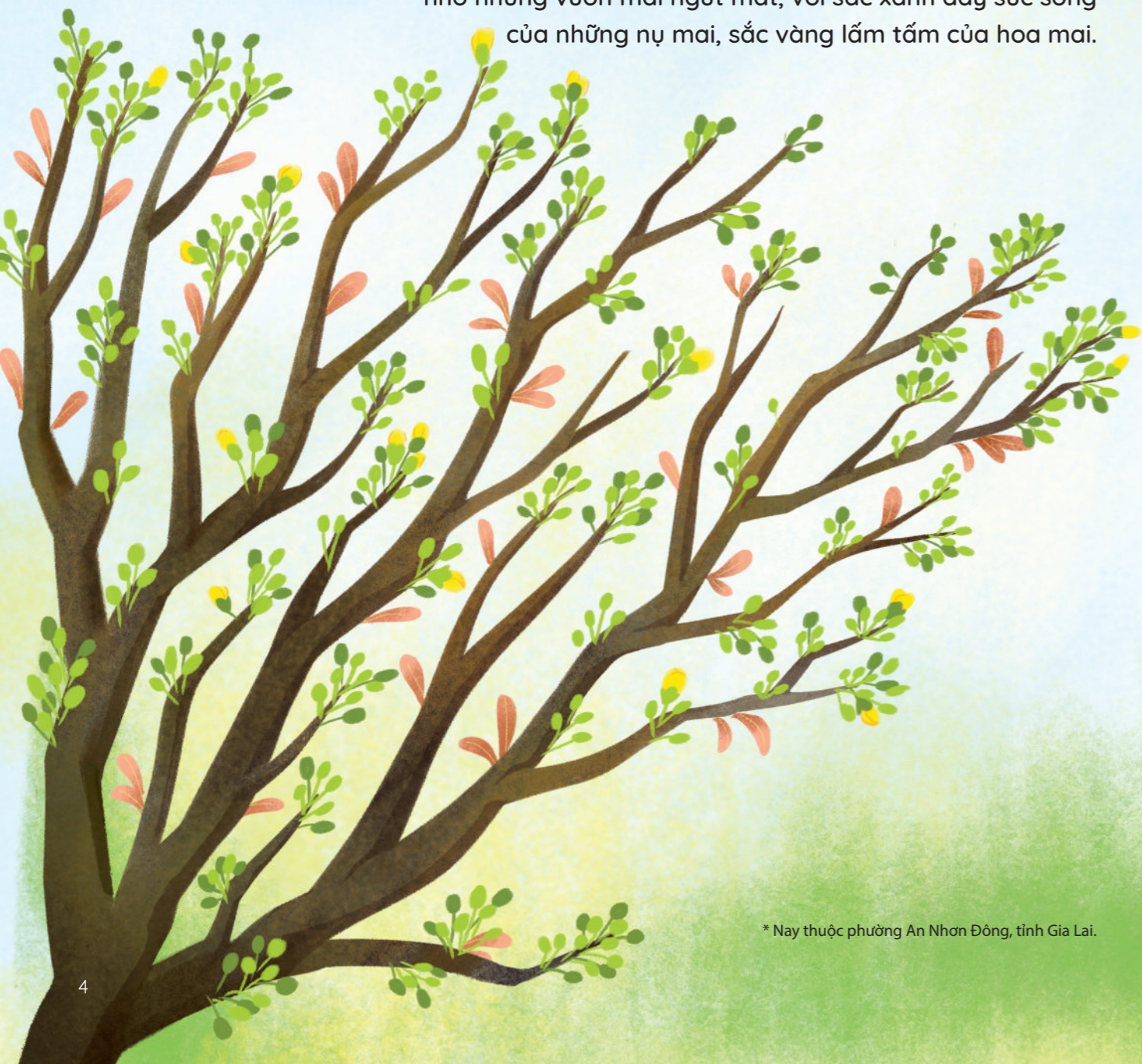

Nhà tôi ở làng mai Háo Đức*, nơi Tết như đến thật sớm nhờ những vườn mai ngút mắt, với sắc xanh đầy sức sống của những nụ mai, sắc vàng lấm tấm của hoa mai.

* Nay thuộc phường An Nhơn Đông, tỉnh Gia Lai.

Những ngày cận Tết, ba tôi và các chú bác bận rộn đón các thương lái. Những chậu mai sẽ được chất lên xe tải chở đi khắp nơi. Nhiều khách vãng lai cũng ghé qua ngắm nghía, trầm trồ - ai cũng muốn có một chậu mai Háo Đức danh tiếng mang về chơi Tết.

- Cho con phụ bán mai, ba nhen! - Tôi lằng xằng, vì cũng vừa được nghỉ học ăn Tết mà.

Những chậu cây đầy thanh tre cắm niêm uốn cành mai - nên tuy gọi là mai Tết nhưng sản phẩm lúc đưa ra như một chậu toàn tre, nom thật ngộ.

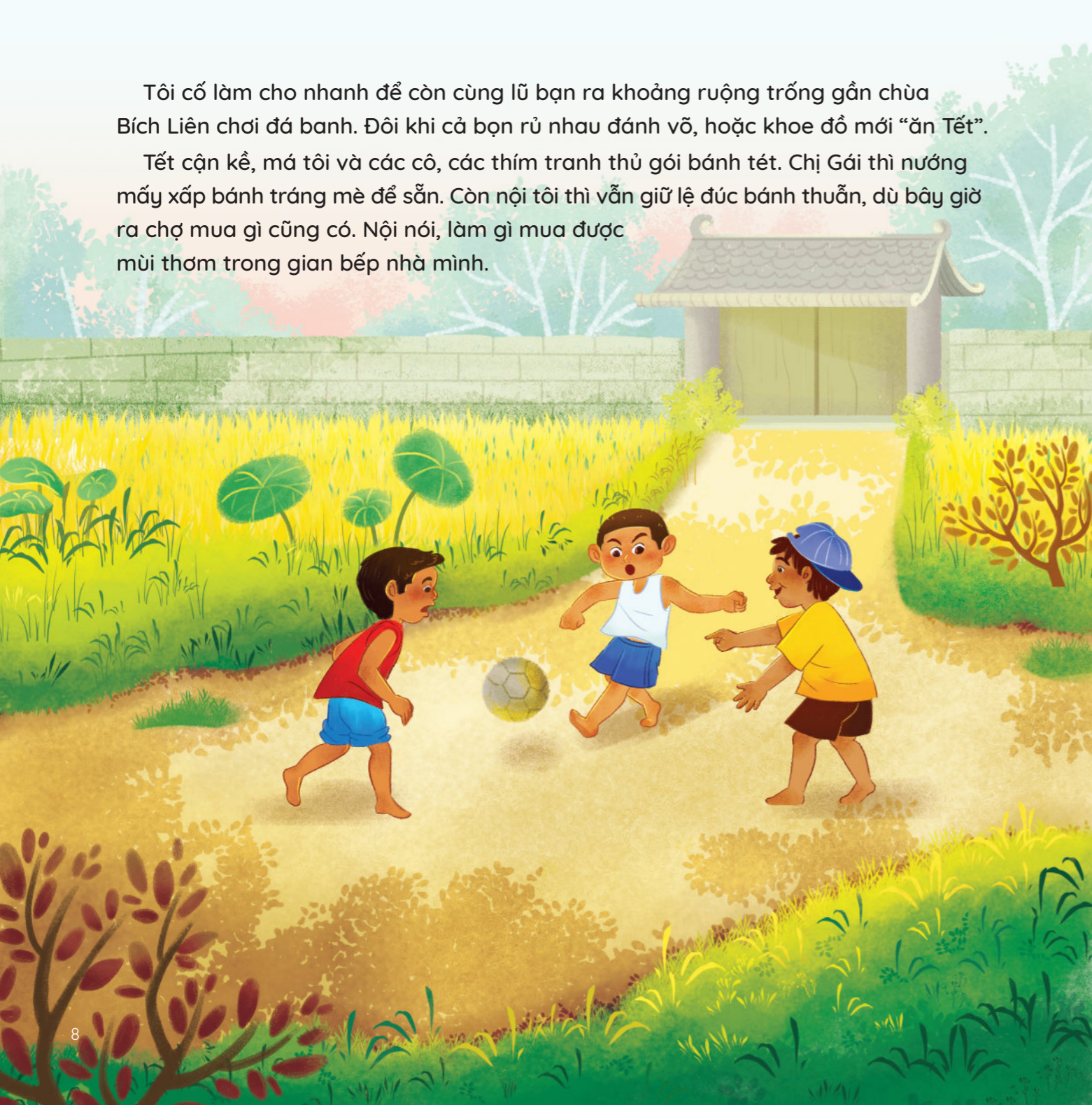
Má tôi luôn tay luôn chân chăm sóc những luống rau cải, rau hành lúc này đang thật xanh tốt, cùng những luống hoa cúc, vạn thọ lúp xúp nụ ở khoảnh đất ngay trước nhà. Mấy ngày trước Tết, cánh phụ nữ xóm tôi gánh rau và hoa ra chợ bán, sau đó mua những thứ cần thiết về nhà để chuẩn bị đón Tết.

Rảnh tay một chút là má soạn mừng mền, áo gối, màn cửa, tấm trải bàn... đem ra giếng giặt và phơi khô trong cái nắng cuối năm hanh giòn. Còn tôi và chị Gái phụ trách lau sạch bụi bặm ở các tủ, bàn ghế và quét sạch mạng nhện trong nhà.

Tôi cố làm cho nhanh để còn cùng lũ bạn ra khoảng ruộng trống gần chùa Bích Liên chơi đá banh. Đôi khi cả bọn rủ nhau đánh võ, hoặc khoe đồ mới “ăn Tết”.

Tết cận kề, má tôi và các cô, các thím tranh thủ gói bánh tét. Chị Gái thì nướng mấy xấp bánh tráng mè để sẵn. Còn nội tôi thì vẫn giữ lệ đúc bánh thuẫn, dù bây giờ ra chợ mua gì cũng có. Nội nói, làm gì mua được mùi thơm trong gian bếp nhà mình.

Chơi với đám bạn đến lúc đói bụng, tôi về nhà đứng xớ rớ cạnh nội, để được ăn cái bánh thuẫn bị “thầy tu”, tức không nở ra được ba cánh hoa. Nội đưa tôi mấy cái bánh nóng hổi, ngon lành, rồi cười móm mém mắng yêu:

- Không lo phụ nội sắp bánh vô cất mà còn ham ăn!

